

Sygn. akt VII U 935/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Lucyna Stąsik - Żmudziak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Pełczyńska

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2015 r. w Lublinie

sprawy S. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania S. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 7 kwietnia 2015 roku nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala S. B. prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia (...)roku.

Sygn. akt VII U 935/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 07.04.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił S. B. przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych na podstawie art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. 2009 Nr 153 poz. 1227 ze zm.). W uzasadnieniu decyzji organ podał, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił 15 – letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych. ZUS nie uwzględnił jako pracy w takich warunkach okresu od 01.09.1972r. do 09.12.1994r. w (...) Zakładach (...) w C. ponieważ wnioskodawca nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. (k. 20 ae).

Odwołanie od tej decyzji w dniu 30.08.2012r. wniósł S. B.. Domagał się w nim zmiany decyzji poprzez przyznanie prawa do emerytury. (k. 2as)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wnosił o oddalenia odwołania argumentując jak w zaskarżonej decyzji. (k.3-4as)

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Urodzony (...) S. B. w dniu (...) złożył wniosek o emeryturę (k. 1 ae). W aktach kapitałowych wnioskodawcy znajdowało się m.in. świadectwo pracy z (...) Zakładów (...) w C. z dnia 30.11.1994r. wskazujące na zatrudnienie S. B. w (...) w C. w okresie od 01.09.1972r. do 09.12.1994r. na stanowiskach: stażysty, obuwnika montażysty, brygadzysty produkcji, mistrza. (k. 3 ak).

Na podstawie zgromadzonych w aktach rentowych dokumentów organ emerytalny wydał w dniu (...) zaskarżoną decyzję, w której ustalił, że wnioskodawca ukończył 60 lat, legitymuje się łącznym okresem składkowych i nieskładkowym w wymiarze 26 lat, 3 miesięcy i 27 dni okresów składkowych, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Wnioskodawca pozostaje w stosunku pracy, składając wniosek o emeryturę nie rozwiązywał stosunku pracy. Organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie wykazał stażu pracy w warunkach szczególnych wynoszącego co najmniej 15 lat (k.20 ar).

W celu ustalenia spornego okresu zatrudnienia wnioskodawcy w warunkach szczególnych Sąd Okręgowy dopuścił dowód z przesłuchania wnioskodawcy, świadków oraz akt osobowych.

W oparciu o akta osobowe oraz zeznania wnioskodawcy i świadków Sąd ustalił, że skarżący został przyjęty do pracy w (...) Zakładach (...) z dniem 01.09.1972r. na wstępny staż przyuczający do zawodu, a następnie od 01.12.1972r. na czas nieokreślony na wydział montażu na stanowisko ćwiekarza czubków i boków. (k. 6 ao) W tym okresie jego praca polegała na ćwiekowaniu cholewek na kopycie. Z dniem 01.12.1974 roku powierzono mu stanowisko brygadzysty wydziału montażu. Do jego obowiązków jako brygadzysty przede wszystkim należało dopilnowanie znajomości wykonania poszczególnych operacji przez pracowników produkcyjnych, dopilnowanie by pracownik wykonał przydzielone operacje zgodnie z procesami technologicznymi, kontrolowanie jakości wykonywanych operacji na poszczególnych stanowiskach. W sumie odpowiadał za nauczanie wszystkich pracowników prawidłowego wykonywania czynności montażowych. Przyuczał ich do wykonywania czynności na takich stanowiskach jak: ćwiekowanie czubków, pięt, boków, przy drasowaniu, ścieraniu, powlekanii klejem, nakładaniu podeszew, frezowaniu i wygładzaniu podeszew, wyklejaniu podściółek, apreturowaniu. Od 01.04.1975r. wnioskodawca uzyskał stanowisko mistrza oddziału na wydziale montażu, a następnie na czas określony awansował na stanowisko starszego mistrza. Od 01.08.1981r. do końca zatrudnienia tj. do 09.12.1994r. ponownie pracował jako mistrz wydziału montażu. Jego praca polegała na nadzorowaniu, kontrolowaniu wykonywania pracy wszystkich pracowników podległego wydziału. Wnioskodawca kontrolował proces produkcji obuwia na etapie montażu, czyli tam gdzie były wykonywane prace związane ze stanowiskami szkodliwymi. Na jego wydziale pracowały osoby zatrudnione w warunkach szkodliwych przy pracach związanych ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego – produkcji butów. Na oddziale byli zatrudnieni pracownicy klejowi, na stanowiskach ćwiekowania, drasowania, ścierania podeszew. Wydział montażu był wydziałem produkcyjnym, na którym łączono w jedną całość elementy cholewki, podeszwy, podpodeszwy i z tego wychodził wyrób gotowy. Na hali montażu było 10 oddziałów, znajdowały się tam taśmy produkcyjne po obu stronach, których pracowały zatrudnione pracownice wykonujące kolejne etapy związane z produkcją buta. Wykonywanych było szereg czynności w zależności od rodzaju wykonywanego wzoru przez 40-50 osób. Wnioskodawca bez względu na to czy pełnił rolę brygadzysty czy mistrza bądź starszego mistrza kontrolował wszystkie wykonywane czynności na wydziale montażu. Cały czas przebywał na wydziale produkcyjnym, chodził wokół taśmy o wokół każdego pracownika, brał do ręki wykonywany wyrób, dokładnie kontrolując czy pracownik wykonuje swoje czynności prawidłowo. Priorytetem było kontrolowanie powlekania buta klejem po raz pierwszy i drugi gdyż od prawidłowości tego etapu zależała ilość braków i reklamacji. Wnioskodawca cały czas pracował w warunkach szkodliwych, takich jak pozostali zatrudnieni na oddziale pracownicy. Był narażony na opary z toksycznych klejów, apretury (lakierów), którymi powlekało się prawie gotowy wyrób. Na hali panowało ogromne zapylenie związane ze stanowiskami ścierania i drasowania zaćwiekowanego brzegu cholewki, ścierania podeszew, które przepływały na tasmie poszczególne stanowiska pracy. Poza tym był narażony na wdychanie oparów acetonu, którego używano się do zmywania podeszew. Od pracujących maszyn był ogromny hałas. Praca cały czas była wykonywana na bieżąco, nie można było sobie pozwolić na przerwy, gdyż trwał cykl produkcyjny, pracowano na akord. Na wydziale montażu nie pracowały szwaczki ale pracowali montażysty zatrudnieni w warunkach szczególnych: wydający cholewki i kopyta, zanurzający i przyklejający zakładki, przyczepiający podpodeszwy, ćwiekujący czubki, ćwiekujący boki,

pięty kalibrujący, pracujący przy ścieraniu nadmiaru kleju, przy drapaniu zaćwiekowanego brzegu cholewki, przy odpylaniu, przy wydawaniu i ścieraniu podeszew, zmywający podeszwy, powlekaniu klejem, przy stabilizowaniu obuwia. Wszyscy zatrudnieni pracownicy montażu otrzymywali dodatek za pracę w warunkach szczególnych. Również wnioskodawca w niektórych okresach zatrudnienia otrzymywał taki dodatek jako stały składnik wynagrodzenia. Zmiana angażu wnioskodawcy z brygadzysty na mistrza czy starszego mistrza nie zmieniła charakteru pracy. Była to kwestia jedynie awansu finansowego. Cały czas był to dozór techniczny nad całym etapem produkcyjnym montażu związany z wyrobami przemysłu skórzanego. Obowiązkiem mistrza wydziału montażowego było, aby cały czas przebywał przy poszczególnych stanowiskach pracy, szkolił pracowników, pokazywał jak dana czynność ma być wykonana, i kontrolowanie czy pracownik dobrze wykonał powierzona mu czynność. Mistrz produkcji miał uprawnienia do występowania do przełożonego o ukaranie pracownika, występowania w sprawach kadrowych do bezpośredniego przełożonego, ale nie zmieniało to charakteru pracy ani jej wymiaru polegającego na stałym i bezpośrednim wykonywaniu w pełnym wymiarze czasu pracy kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i dozoru technicznego na wydziale, na którym jako podstawowe wykonywane są prace zaliczane do prac w warunkach szczególnych. (zeznania wnioskodawcy – k. 18v-19, 20 as, zeznania świadków: J. D. – k. 24v-25 as, Z. O. – k. 23v-24v as, akta osobowe –k. 11as)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach ZUS oraz zeznania wnioskodawcy i świadków.

Sąd obdarzył wiarą dowody z dokumentów uznając, iż zostały one sporządzone przez uprawnione do tego podmioty oraz nie budzą wątpliwości zarówno co do ich formy, jak i treści. Świadcstwo pracy potwierdzało wykonywanie przez wnioskodawcę pracy w warunkach szczególnych we wskazanym okresie.

Sąd uznał również za wiarygodne zgromadzone w niniejszym postępowaniu zeznania świadków J. D. i Z. O., gdyż były jasne, pełne, logiczne, wzajemnie spójne oraz zgodne z zeznaniami wnioskodawczyni, a okoliczności z nich wynikające zostały potwierdzone pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym. Przesłuchani w sprawie świadkowie byli osobami obcymi dla skarżącego, toteż nie mieli żadnego interesu w zeznawaniu na jego korzyść i Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować ich wiarygodność. Świadcstwie pracowali razem z wnioskodawcą w tych samych okresach na takich samych stanowiskach i ich obowiązki były tożsame w podobnych okresach czasu. Świadcstwie pracowali w takich samych warunkach szkodliwych. Ich zeznania były dokładne i szczegółowe. Z. O. pracował na identycznych stanowiskach pracy jak wnioskodawca. Również nie posiadał z (...) odpowiedniego świadctwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Jednakże w tym roku, we (...)w oparciu o prawomocny wyrok sądowy uzyskał prawo do emerytury po ukończeniu 60 roku życia. Sądowi z urzędu jest wiadome, że na takich samych stanowiskach w tym samym zakładzie pracy był zatrudniony inny mistrz produkcji wydziału montażowego M. K., który także w oparciu o prawomocny wyrok sądowy w sprawie VII U 3531/12 uzyskał świadczenie emerytalne we wcześniejszym wieku.

Sąd obdarzył również wiarą w całości zeznania wnioskodawcy, gdyż były jasne, pełne, logiczne i spójne z zeznaniami świadków oraz okolicznościami wynikającymi z analizy wiarygodnego materiału dowodowego w postaci dokumentów.

Odwołanie S. B. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy.

Ustęp 2 artykułu 32 stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub

wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Zgodnie z ustępem 4 wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust.1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr

8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca w (...) pracował 22 lata, 3 miesiące i 9 dni. Pomijając pierwszy okres zatrudnienia związany ze wstępnym stażem, w tym okresie od 01.12.1972r. do 30.11.1974r. stale i w pełnym wymiarze wykonywał pracę związaną ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego na stanowisku obuwnika montażysty, szwacza przy formowaniu cholewek i świekowaniu czyli określone w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), w dziale VII, w przemyśle lekkim, poz. 14 - prace związane ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego.

Następnie od 01.12.1974r. do 09.12.1974r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował na stanowiskach brygadzysty, mistrza i starszego mistrza wydziału montażu na oddziale produkcyjnym przy kontrolowaniu procesu produkcyjnego obuwia.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, że w okresie zatrudnienia na powyższych stanowiskach wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych odpowiadającą tej wskazanej w wykazie A w dziale XIV w/ w rozporządzenia Rady Ministrów „Prace różne”, pozycja 24: kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Wnioskodawca wykonywał prace polegające na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości oraz dozorze technicznym na wydziale gdzie jako podstawowe były wykonywane prace w warunkach szczególnych związane z klejeniem, szlifowaniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego.

Wnioskodawca ukończył 60 lat, legitymuje się łącznym okresem składkowych w wymiarze ponad 26 lat nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, udowodnił także staż pracy w warunkach szczególnych przekraczający wymagane 15 lat. Tym samym spełnione są wszelkie przesłanki ustalenia jej prawa do emerytury od dnia (...), tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §2 kpc orzekł jak w sentencji.